

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/72/2022
Identifikačné číslo spisu:	5719203163
Dátum vydania rozhodnutia:	30.11.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5719203163.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a JUDr. Martina Holíča, v spore žalobkyne: U. Z., rod. C., bytom V. XXX, zastúpenej JUDr. Vladimírom Kašubom, PhD., advokátom so sídlom Holubyho 51, Martin, proti žalovanej: I. Y., rod. C., bytom V. XXX, zastúpenej JUDr. Ladislavom Mejstrikom, advokátom so sídlom E. B. Lukáča 2, Martin, o zriadenie vecného bremena, vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 17C/18/2019, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/140/2020 z 23. septembra 2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 17C/18/2019-144 z 15. mája 2020 zamietol návrh žalobkyne, ktorým sa podľa § 151o ods. 3 Občianskeho zákonníka domáhala zriadenia vecného bremena, spočívajúceho v práve cesty vo forme prechodu peši a prejazdu dopravnými prostriedkami cez susediaci pozemok k stavbe jej patriaceho rodinného domu, a to za účelom zloženia palivového dreva pre svoj dom, pričom malo ísť o celkom výnimočné prejazdy. Žalovanej priznal voči žalobkyni právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dospel k záveru, že žalobkyňa má zabezpečený prístup na svoju parcelu priamo z verejného priestranstva, pričom na prechod povedľa svojho rodinného domu po hranicu pozemku jej zostáva cca 2,5 m, čo je absolútne dostačujúce. Tiež má zabezpečený prístup k verejnej komunikácii aj nákladným vozidlom priamo pred hranicu svojho pozemku, a to parcelu č. XXX/XX, pričom to, že chce vojsť nákladným motorovým vozidlom až na zadný dvor za svojím domom tak, že by mala v zmysle geometrického plánu zriadené vecné bremeno čiastočne cez susediacu parcelu žalovanej č. XXX/XX, by zasahovalo nad obvyklú mieru do vlastníckeho práva žalovanej.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že to, že Mesto Kremnica nesúhlasilo s uložením čohokoľvek na jeho pozemku (parc. č. XXX/X), nie je totožné s termínom zložiť na nevyhnutný čas. Žalobkyňa nemusí drevo na tomto pozemku ukladať, len na nevyhnutný čas zložiť, aby ho pomocou osobného motorového

vozidla, príp. s príviesným motorovým vozíkom, eventuálne s fúrikom, navozila na svoj dvor. Rovnako je to s prechodom cez parcelu pána K. (č. XXX/X), kde má žalobkyňa zriadené vecné bremeno a v žiadnom prípade tam nepotrebuje drevo ukladať, ale ho tadiaľ len autom premiestniť na hranicu svojho pozemku. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala a svedkovia mali čestnými prehláseniami potvrdiť, že ani vjazd osobným motorovým vozidlom po jej pozemku povedľa jej rodinného domu nie je možný kvôli tomu, že ide o strmý kopec, mal súd prvej inštancie na základe ohliadky vykonanej na mieste samom za preukázané, že žiadny strmý kopec sa tam nenachádza, čo je zrejmé aj z fotodokumentácie a pokiaľ ide o riziko blata, skĺznutia a pod., nič nebráni žalobkyni, aby si svoju časť parcely povedľa rodinného domu upravila akýmkoľvek spôsobom zodpovedajúcim jej potrebám.

3. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 9Co/140/2020 z 23. septembra 2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V konaní považoval za jednoznačne preukázané a medzi stranami nesporné, že žalobkyňa ako vlastníčka rodinného domu postaveného na parcele č. XXX/X, ako aj príľahlého pozemku parcela č. XXX/XX, ktorý susedí s parcelou č. XXX/XX, vlastnícky patriacej žalovanej, má prístup k svojmu rodinnému domu zabezpečený cez parcelu č. XXX/XX, parcelu č. XXX/X a XXX/X, ktoré sú verejnými komunikáciami vo vlastníctve Obce Dubové, ďalej cez parcelu č. XXX/X vo vlastníctve O. K., ku ktorej má zriadené vecné bremeno spočívajúce v práve prechodu pešo a autom a parcelu č. XXX/X, ktorá je vo vlastníctve Mesta Kremnica a ktorá je verejným priestranstvom a bezprostredne hraničí s parcelou č. XXX/XX. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že žalobkyňa má prístup k svojmu rodinnému domu, a preto nie je splnená základná hmotnoprávna podmienka pre vyhovieť žalobe, a táto bola správne zamietnutá.

4. Odvolací súd zdôraznil, že právo cesty je núdzovým riešením a nemožno ním vynucovať prístup k stavbe cez príľahlý pozemok patriaci inému vlastníkovi, aj keby bol tento prístup pre vlastníka stavby výhodnejší, tak ako v tomto spore pre dovoz palivového dreva nákladným vozidlom. Pre posúdenie vecí považoval v nadväznosti na uvedené za irelevantné tvrdenia žalobkyne ohľadne zloženia a uloženia palivového dreva na parcele Mesta Kremnica, ďalej skutočnosti obsiahnuté v čestných prehláseniach vodičov, aj stanovisko Mesta Kremnica predložené v odvolacom konaní, a to v rozpore s ustanovením § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku, keďže ho mohla žalobkyňa uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

5. Odvolací súd tiež poukázal na to, že z obsahu zápisnice z pojednávania zo 7. februára 2020 nevyplýva, že súd prvej inštancie uviedol predbežné právne posúdenie vo veci o existencii nároku žalobkyne (§ 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ktorým by mohla byť žalobkyňa zavedená pri navrhovaní dôkazov a pre ktoré by bolo pre ňu rozhodnutie prekvapivé, keď súd musí náhradu za zriadenie vecného bremena skúmať aj bez návrhu, keďže ide o prípad, keď z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi stranami (§ 216 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa z dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku a navrhla, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Nesprávny procesný postup súdu vzhľadom na prekvapivosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a nesúhlasila so záverom odvolacieho súdu, že z obsahu zápisnice o pojednávaní zo 7. februára 2020 nevyplýva, že by súd prvej inštancie uviedol predbežné právne posúdenie o existencii jej nároku. Zo zvukového záznamu z tohto pojednávania je zrejмый postoj zákonnej sudkyne, ktorá okrem iného uviedla: „Keby súd zriadil vecné bremeno, viete sa baviť o výške odplaty? (...) Sestry ste, neviete sa dohodnúť, aj Vy (žalovaná) môžete žiadať od nej (žalobkyne) vecné bremeno. (...) Neviete sa dohodnúť, aj Vy (žalobkyňa) môžete zriadiť.“ Na záver tohto pojednávania uložil súd prvej inštancie doručiť návrhy na odplatosť vecného bremena. Následne sa dovolateľka z písomného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie dozvedela, že problémom je to, že mesto Kremnica v odpovedi na jej žiadosť uviedlo výraz „uložiť“, ktorý nie je totožný s výrazom „zložiť“. O takomto myšlienkovom postupe nebola v konaní pred súdom prvej inštancie zmienka.

7. Dovolateľka namietala, že odvolací súd vecne nereagoval na vyjadrenie mesta Kremnica, ktoré predložila v odvolacom konaní, ale obmedzil sa len na konštatovanie, že je predložené v rozpore s ustanovením § 366 písm. d) Civilného sporového poriadku. K nesprávnemu výkladu slova „uložiť“ sa nevyjadril.

8. Poukázala na objemovú hmotnosť palivového dreva (cca 20 ton), ktoré potrebuje previezť na svoj pozemok, pričom profesionálni vodiči uviedli, že by si nedokázali predstaviť ísť na jej pozemok s prívesným vozíkom (ktorých by pri 20 tonách muselo byť niekoľko desiatok). To znamená, že palivové drevo má voziť v kufri osobného motorového vozidla. Napriek tomu, že nikto v konaní nespochybnil množstvo palivového dreva, ktoré je pre vykurovanie jej rodinného domu potrebné, zákonná sudkyňa dospela k názoru, že jej sa to javí neúčelné a vidí v tom aj istú mieru pohodlnosti. Takéto subjektívne výroky nepovažovala dovolateľka za spôsobilé byť zdôvodnením súdneho rozhodnutia.

9. Dovolateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku namietala porušenie práva na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Poukazovala na čestné vyhlásenia vodičov M. Z. a B. I., ktoré nevyhodnotil súd prvej inštancie a odvolací súd k týmto dôkazným prostriedkom iba uviedol, že sú irelevantné, pretože dovolateľka má prístup k svojmu rodinnému domu. Odvolací súd nechal bez povšimnutia, že určitý druh (kvalitatívneho) prístupu k jej rodinnému domu je v zmysle obsahu týchto dôkazov vylúčený.

10. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadrila žalovaná, podľa ktorej odvolací súd zistený skutkový stav správne posúdil a vysporiadal sa s relevantnými dôkazmi. Poukázala na to, že v období posledných dvoch rokov si dovolateľka dokáže zabezpečiť dovoz dreva tak, aby nevyužívala časť pozemku žalovanej, je schopná drevo aj zložiť, aj uložiť, aj previezť na zadnú časť jej dvora tak, aby žalovanú neobmedzovala. To len preukazuje, že dôvody dovolania nie sú dané. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 Civilného sporového poriadku) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 Civilného sporového poriadku), bez nariadenia pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné.

12. V zmysle § 419 Civilného sporového poriadku je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

13. Podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Nesprávnym procesným postupom je taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces.

15. K prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku je potrebné uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vétrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

16. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

18. Vývodzujúc prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku žalobkyňa namietala nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho nesprávne hodnotenie prekvapivosti rozsudku prvoinštančného súdu, ako aj neprihliadnutie na dôkazy produkované žalobkyňou.

19. Preskúmaním obsahu spisu dovolací súd dospel k záveru, že dovolacie námietky žalobkyne sú neopodstatnené a v postupe odvolacieho súdu nezistil vady, ktoré by boli spôsobilé ukrátiť žalobkyňu na jej procesných právach a založiť tak prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

20. V posudzovanom prípade odôvodnenie napadnutého rozsudku nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je v danom prípade dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil.

21. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal podstatou inštitútu vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez príľahlý pozemok. Poukázal na to, že základným predpokladom pre zriadenie vecného bremena spočívajúceho v potrebe zabezpečiť prístup k stavbe, je skutočnosť, že vlastník stavby nemá prístup k tejto stavbe a prístup vlastníka k stavbe nemožno zabezpečiť inak. Súd pritom nemá povinnosť zriadiť vecné bremeno okrem iného aj vtedy, ak jeho zriadenie by malo za následok také obmedzenie vlastníckych práv, ktoré by bolo vo výraznom nepomere k výkonom vlastníckych práv vlastníka stavby, preto pri úvahe, či zriadi alebo nezriadi vecné bremeno, musí vziať do úvahy princíp proporcionality. Za kľúčové pre posúdenie prejednávanej veci pritom odvolací súd považoval to, že žalobkyňa má zabezpečený prístup k svojmu rodinnému domu, preto nie je splnená základná hmotnoprávna podmienka pre vyhovieť žalobe. Odvolací súd zdôraznil, že zriadenie vecného bremena spočívajúceho v práve cesty cez pozemok iného vlastníka má byť núdzovým riešením, ku ktorému sa pristupuje z dôvodu nevyhnutnosti a nie z dôvodu lepšieho komfortu pre vlastníka stavby.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Odvolací súd konštatoval správnosť odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v podstatných bodoch naň odkázal (§ 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku) a zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami (body 10 a 11 napadnutého rozsudku). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

23. Dovolateľka nepovažovala za zodpovedajúce skutkovým okolnostiam hodnotenie jej námietky o prekvapivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď odvolací súd dospel k záveru, že zo zápisnice z pojednávania zo 7. februára 2020 nevyplýva, že súd prvej inštancie uviedol predbežné právne posúdenie vo veci o existencii nároku žalobkyne (§ 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku), ktorým by mohla byť žalobkyňa zavedená pri navrhovaní dôkazov a pre ktoré by bolo pre ňu rozhodnutie prekvapivé. Oboznámením sa s obsahom spisu sa vo svetle dovolacích námietok najvyšší súd so závermi odvolacieho súdu stotožňuje. Slová sudkyne, na ktoré v dovolaní žalobkyňa poukázala, dovolací súd nemôže hodnotiť odlišne od záverov odvolacieho súdu. Formulácia „keby súd zriadil vecné bremeno“ nedáva žiaden podklad pre domnienku, že súd je za danej dôkaznej situácie naklonený rozhodnúť o zriadení vecného bremena, ale ide o klasické hypotetické konštatovanie za účelom zistenia a zabezpečenia si ďalších nevyhnutných podkladov pre rozhodnutie (spočívajúcich v návrhoch na výšku odplaty za zriadenie vecného bremena) pre prípad, že by k naplneniu vyslovenej hypotézy došlo.

24. Dovolací súd sa nemôže stotožniť ani s námietkou dovolateľky voči nedostatkom odôvodnenia súdneho rozhodnutia spočívajúcim v nezaujatí hodnotiaceho postoja k čestným vyhláseniam vodičov M. Z. a B. I.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že prvoinštančný súd sa uvedenými svedeckými výpoveďami zaoberal a vyhodnotil ich vo vzťahu k vlastným zisteniam získaným ohliadkou na mieste. Konštatoval pritom, že sa nepotvrdili svedecké prehlásenia o tom, že vjazd osobným motorovým vozidlom po pozemku žalobkyne vedľa jej rodinného domu nie je možný kvôli strmému kopcu. Súd prvej inštancie na základe ohliadky vykonanej na mieste samom považoval za preukázané, že žiadny strmý kopec sa tam nenachádza, a pokiaľ ide o riziko blata, sklznutia a pod., nič nebráni žalobkyni, aby si svoju časť parcely povedľa rodinného domu upravila akýmkoľvek spôsobom zodpovedajúcim jej potrebám. Aj odvolací súd na tieto závery súdu prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal.

25. V podanom dovolaní žalobkyňa vyslovila aj svoju nespokojnosť s hodnotením dôkazov súdmi nižších inštancií a s ustálením skutkového stavu, k čomu dovolací súd uvádza, že uvedená námietka nie je spôsobilou založiť prípustnosť dovolania, nakoľko ju bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu, a to preto, že (i) hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal, teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, (ii) pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nezakladá (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 Civilného sporového poriadku viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu, ale kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného

hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Vady takého charakteru však dovolací súd v prejednávanej veci nezistil. Napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie obsahujú riadne odôvodnenie myšlienkového procesu hodnotenia dôkazov a zo záverov oboch súdov nižších inštancií dovolací súd nezistil porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a prijaté skutkové závery nevykazujú žiadne známky svojvoľnosti, nelogických úsudkov či zrejmeého omylu. Námietky dovolateľky majú skôr povahu nespokojnosti so samotným výsledkom hodnotenia dôkazov, keďže závery a skutkové ustálenia súdu nevyznali v jej prospech.

26. Len samotná polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Do práva na spravodlivý proces totiž nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

27. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku odmietol.

28. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.